

ното достойнство е винаги будно, най-често това е така съ онази негова област, която засяга нашето външно „азъ“, онова, което виждатъ и знаятъ хората. Разбира се, че морално издигнатитѣ хора се грижатъ повече за чистотата и съвършенството на вътрешното си „азъ“, истинското и което така често остава незнайно за външния свѣтъ. Защото тѣзи хора предпочитатъ достойнството въ собственитѣ очи, непогрѣшимостъта предъ собственитѣ морални норми; дохождайки често въ конфликтъ съ нормитѣ и законитѣ на външния свѣтъ, тѣзи хора предпочитатъ падението предъ него, отъ това предъ собствената съвестъ.

Съзнанието, че всѣко човѣшко същество притежава право на лично достойнство, поражда чувството на справедливостъта. Duprat казва: „Чувството на справедливостъта се поражда отъ социализацията и обективираването на личнитѣ изисквания“.

Когато се говори за справедливостъ, не се разбира само тази, която засяга материалнитѣ интереси, но и онази, която засяга моралнитѣ. Оронениятъ прави апелъ къмъ социалнитѣ, или свѣрхестественитѣ сили за безпристрастна присъда. Нуждата отъ това посредничество създава юридическитѣ институции и, въ дадена частъ, религиитѣ. Естественото презрение къмъ своеволіята и неправдитѣ предизвиква революциитѣ и повечето отъ народнитѣ движения.

Единъ отъ масщабитѣ на моралната висота е голѣмината на кръга отъ човѣшки същества, за които желаемъ справедливостъта. Съвършенството, къмъ което се стремимъ, е онова състояние, въ което бихме я желали за цѣлия човѣшки родъ, дори за животнитѣ и